

PROTOKOL**o doplnění Vídeňské úmluvy o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z roku 1963**

SMLUVNÍ STÁTY TOHOTO PROTOKOLU,

SOUĐÍCE, že je žádoucí doplnit Vídeňskou úmluvu o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z 21. května 1963, aby zajišťovala širší rozsah použití, větší rozsah odpovědnosti provozovatele jaderného zařízení a navýšení prostředků pro zabezpečení přiměřené a spravedlivé náhrady,

SE DOHODLY na následujícím:

Článek 1

Úmluva, kterou ustanovení tohoto protokolu doplňují, je Vídeňská úmluva o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody z 21. května 1963, dále uváděná jako „Vídeňská úmluva z roku 1963“.

Článek 2

Článek I Vídeňské úmluvy z roku 1963 se mění takto:

1) Odstavec 1 (j) se mění takto:

- a) slovo „a“ na konci bodu (ii) se vypouští a vkládá se na konec bodu (iii);
- b) doplňuje se následující nový bod (iv):

„(iv) taková další zařízení, v nichž jsou jaderné palivo nebo radioaktivní produkty či odpady, která čas od času stanoví Rada guvernérů Mezinárodní agentury pro atomovou energii;“.

2) Odstavec 1 (k) je nahrazen následujícím textem:

„k) „Jaderná škoda“ znamená:

- (i) usmrcení nebo osobní zranění,
- (ii) ztrátu nebo poškození majetku;

a každé z následujících v rozsahu stanoveném právem příslušného soudu;

- (iii) ekonomickou ztrátu vznikající ze ztráty nebo škody zmíněné v bodech (i) nebo (ii), pokud již není zahrnuta v těchto bodech, kterou utrpěla osoba oprávněná uplatňovat nárok týkající se takovéto ztráty či škody;
- (iv) náklady na opatření na obnovu poškozeného životního prostředí, pokud takovéto poškození není nevýznamné, jsou-li takováto opatření skutečně vykonána nebo mají být vykonána a pokud nejsou zahrnuta do bodu (ii);
- (v) ztrátu příjmů plynoucích z ekonomické zainteresovanosti na jakémkoli využití nebo užití životního prostředí vzniklou v důsledku významného poškození tohoto prostředí a pokud není zahrnuta do bodu (ii);
- (vi) náklady preventivních opatření a další ztrátu nebo škodu způsobenou takovými opatřeními a
- (vii) jakoukoli další ekonomickou ztrátu jinou než kteroukoli ztrátu způsobenou poškozením životního prostředí, připouští-li to obecné právo o občanskoprávní odpovědnosti, kterým se řídí příslušný soud;

v případě bodů (i) až (v) a (vii) uvedených výše tedy, jestliže ztráta nebo škoda vznikla nebo je důsledkem ionizujícího záření emitovaného jakýmkoli zdrojem záření uvnitř jaderného zařízení nebo emitovaného jaderným palivem nebo radioaktivními produkty či odpady v jaderném zařízení nebo z jaderného materiálu, vycházejícího nebo pocházejícího z jaderného zařízení nebo do něho zasílaného, ať již vznikají z radioaktivních vlastností takovýchto látek nebo z kombinace radioaktivních vlastností s toxickými, výbušnými nebo jinými nebezpečnými vlastnostmi takovýchto látek.“

3) Odstavec 1 (l) je nahrazen následujícím textem:

„(l) „Jaderná událost“ znamená jakýkoli případ nebo sérii případů majících stejný původ, který způsobuje jadernou škodu nebo, ale jen co se týká preventivních opatření, vytváří vážnou a bezprostřední hrozbu, že způsobí takovou škodu.“

4) Po odstavci 1 (l) jsou vloženy čtyři následující nové odstavce 1 (m), 1(n), 1(o) a 1(p):

„(m) „Opatření pro obnovu“ znamenají jakákoli přiměřená opatření, která byla schválena kompetentními orgány státu, kde byla tato opatření přijata, a která usilují o obnovu stavu nebo o navrácení poškozených nebo zničených složek životního prostředí nebo o zavedení, kde je to přiměřené, ekvivalentu těchto složek do životního prostředí. Kdo je oprávněn přijmout takováto opatření stanoví právo státu, kde vznikla škoda.

n) „Preventivní opatření“ znamenají jakákoli přiměřená opatření přijatá kteroukoli osobou poté, co došlo k jaderné události, aby se zabránilo škodě nebo aby se minimalizovala škoda, uvedená v bodech (k) (i) až (v), nebo (vii), za předpokladu jejich schválení kompetentními orgány, požadovaném právem státu, kde byla opatření přijata.

(o) „Přiměřená opatření“ znamenají opatření, která jsou podle práva příslušného soudu vhodnými a úměrnými při zohlednění všech okolností, například:

(i) povahy a rozsahu vzniklé škody nebo, v případě preventivních opatření, povahy a rozsahu rizika takovéto škody,

(ii) v jakém rozsahu v době, kdy jsou přijímána, je pravděpodobné, že tato opatření budou účinná, a

(iii) relevantních vědeckých a technických poznatků.

(p) „zvláštní práva čerpání“, dále uváděná jako ZPČ, znamenají zúčtovací jednotku, definovanou Mezinárodním měnovým fondem a používanou jím pro jeho vlastní operace a transakce.“

5) Odstavec 2 je nahrazen následujícím textem:

„2. Stát zařízení může, pokud to odůvodňuje malý rozsah zahrnutých rizik, vyloučit jakékoli jaderné zařízení nebo malá množství jaderného materiálu z aplikace této úmluvy, pokud:

a) co se týká jaderných zařízení, byla pro takovéto vyloučení stanovena Radou guvernérů Mezinárodní agentury pro atomovou energii kritéria a jakékoli vyloučení státem zařízení vyhovuje takovýmto kritériím a

b) co se týká malých množství jaderného materiálu, byly stanoveny Radou guvernérů Mezinárodní agentury pro atomovou energii maximální hranice pro vyloučení takovýchto množství a jakékoli vyloučení státem je v rámci takto stanovených limitů.

Kritéria pro vyloučení jaderných zařízení a maximální limity pro vyloučení malých množství jaderného materiálu budou pravidelně revidována Radou guvernérů.“

Článek 3

Po článku I Vídeňské úmluvy 1963 jsou zařazeny následující dva nové články I A a I B:

„Článek I A

1. Tato úmluva platí pro jadernou škodu vzniklou kdekoli.

2. Právní řád státu zařízení však může vyloučit z použití této úmluvy škodu, která vznikla:

a) na území státu, který není smluvním státem, nebo

b) v jakýchkoli mořských zónách, vytvořených státem, který není smluvním státem, v souladu s mezinárodním mořským právem.

3. Vyloučení podle odstavce 2 tohoto článku může platit, pouze pokud jde o stát, který není smluvním státem, který v době události:

a) má nějaké jaderné zařízení na svém území nebo v jakýchkoli mořských zónách vytvořených v souladu s mezinárodním mořským právem a

b) neposkytuje ekvivalentní reciproční výhody.

4. Jakékoli vyloučení podle odstavce 2 tohoto článku se nedotkne práv zmíněných v pododstavci a) odstavce 2 článku IX a jakékoli vyloučení podle odstavce 2b) tohoto článku nebude použito na škodu vzniklou na palubě lodi nebo letadla nebo lodi či letadlu.

Článek I B

Tato úmluva se nebude vztahovat na jaderná zařízení užívaná pro nemírové účely.“

Článek 4

Článek II Vídeňské úmluvy 1963 se mění následovně:

1) Na konci odstavce 3 (a) je doplněn následující text:

„Stát zařízení může omezit částku veřejných prostředků daných k dispozici na jednu událost do výše rozdílu, pokud existuje, mezi částkami takto vytvořenými a částkou určenou podle odstavce 1 článku V.“

2) Na konci odstavce 4 je doplněn následující text:

„Stát zařízení může omezit částku veřejných prostředků danou k dispozici, jak je stanoveno v pododstavci a) odstavce 3 tohoto článku.“

3) Odstavec 6 je nahrazen následujícím textem:

„6. Žádná osoba nebude odpovědná za jakoukoli ztrátu či škodu, která není jadernou škodou podle pododstavce (k) odstavce 1 článku I, ale která by byla jako taková určena podle ustanovení tohoto pododstavce.“

Článek 5

Po první větě v článku III Vídeňské úmluvy 1963 je doplněn následující text:

„Stát zařízení však může vyloučit tuto povinnost, pokud jde o dopravu, která se uskutečňuje zcela na jeho vlastním území.“

Článek 6

Článek IV Vídeňské úmluvy 1963 se doplňuje následovně:

1) Odstavec 3 je nahrazen následujícím textem:

„3. Dle této úmluvy se na provozovatele nebude vztahovat žádná odpovědnost, pokud prokáže, že jaderná škoda je přímo důsledkem aktu ozbrojeného konfliktu, nepřátelství, občanské války nebo povstání.“

2) Odstavec 5 je nahrazen následujícím textem:

„5. Provozovatel nebude odpovědný podle této úmluvy za jadernou škodu

a) na samotném jaderném zařízení a na jakémkoli jiném jaderném zařízení, včetně jaderného zařízení ve výstavbě, v místě, kde toto zařízení je umístěno, a

b) na jakémkoli majetku na tomtéž místě, který je používán nebo má být použit v souvislosti s kterýmkoli takovým zařízením.“

3) Odstavec 6 je nahrazen následujícím textem:

„6. Náhrada za škodu způsobenou na dopravním prostředku, na němž byl dotýčný jaderný materiál v době jaderné události, nebude mít vliv na snížení odpovědnosti provozovatele, pokud jde o jinou škodu, na částku nižší než buď 150 milionů ZPČ nebo jakoukoli vyšší částku stanovenou právním řádem smluvní strany, nebo na částku stanovenou podle pododstavce c) odstavce 1 článku V.“

4) Odstavec 7 je nahrazen následujícím textem:

„7. Nic v této Úmluvě nebude mít vliv na odpovědnost kteréhokoli jednotlivce za jadernou škodu, za kterou provozovatel podle odstavce 3 a 5 tohoto článku této Úmluvy neodpovídá, a kterou tento jednotlivec způsobil jednáním nebo opomenutím učiněným s úmyslem způsobit škodu.“

Článek 7

1. Text článku V Vídeňské úmluvy 1963 je nahrazen následujícím textem:

„1. Odpovědnost provozovatele může být Státem zařízení omezena pro kteroukoli událost buď:

- a) na nejméně 300 milionů ZPČ, nebo
- b) na nejméně 150 milionů ZPČ za předpokladu, že nad tuto částku až k nejméně 300 milionům ZPČ budou poskytnuty na náhradu jaderné škody tímto státem veřejné prostředky, nebo
- c) do maximálně 15 let od data otevření tohoto Protokolu k podpisu na nejméně 100 milionů ZPČ, co se týká jaderné události, vzniklé během tohoto období. Může být stanovena částka nižší než 100 milionů ZPČ za předpokladu, že budou tímto Státem poskytnuty veřejné prostředky na odškodnění jaderné škody mezi takovou nižší částkou a 100 miliony ZPČ.

2. Nehledě na odstavec 1 tohoto článku stát zařízení s ohledem na povahu jaderného zařízení nebo zahrnutých jaderných látek a na pravděpodobné důsledky události jimi způsobené může stanovit nižší částku odpovědnosti provozovatele za předpokladu, že za žádných okolností nebude takto stanovená částka nižší než 5 milionů ZPČ, a pokud stát zařízení zajistí, že budou dány k dispozici veřejné prostředky až do částky stanovené podle odstavce 1.

3. Částky stanovené státem zařízení odpovědného provozovatele v souladu s odstavci 1 a 2 tohoto článku a odstavcem 6 článku IV budou uplatněny, ať dojde k jaderné události kdekoli.“

2. Po článku V jsou doplněny čtyři následující nové články V A, V B, V C a V D.

„Článek V A

1. Úroky a výlohy určené soudem v žalobách o náhrady za jaderné škody budou splatné navíc k částkám, o nichž se hovoří v článku V.

2. Částky uvedené v článku V a v odstavci 6 článku IV mohou být převedeny do národní měny v zaokrouhlených částkách.

Článek V B

Každá smluvní strana zajistí, aby osoby, které utrpěly škodu, mohly vymoci svá práva na náhradu, aniž by musely vést oddělená soudní řízení v závislosti na původu prostředků daných k dispozici pro takovou náhradu.

Článek V C

1. Jestliže soudy mající soudní pravomoc jsou soudy smluvní strany jiné, než je stát zařízení, veřejné prostředky požadované podle pododstavců b) a c) odstavce 1 článku V a podle odstavce 1 článku VII, stejně jako úroky a výlohy určené soudem mohou být dány k dispozici prvně jmenovanou smluvní stranou. Stát zařízení uhradí této jiné smluvní straně jakoukoli z takovýchto vyplacených částek. Tyto dvě smluvní strany se dohodnou na způsobu úhrady.

2. Jestliže soudy, které mají soudní pravomoc, jsou soudy smluvní strany jiné, než je stát zařízení, smluvní strana jejíž soudy mají soudní pravomoc, přijme všechna nezbytná opatření, aby umožnila státu zařízení vstoupit do řízení a účastnit se na jakémkoli urovnání týkajícího se náhrady.

Článek V D

1. Generální ředitel Mezinárodní agentury pro atomovou energii svolá shromáždění smluvních stran za účelem revize limitů odpovědnosti podle článku V, jestliže si to přeje jedna třetina smluvních stran.

2. Dodatky budou přijaty dvoutřetinovou většinou přítomných a hlasujících smluvních stran za předpokladu, že v době hlasování bude přítomna alespoň polovina smluvních stran.

3. Při posuzování návrhu na úpravu limitů vezme shromáždění smluvních stran v úvahu mimo jiné riziko škody vzniklé v důsledku jaderné nehody, změny hodnoty peněz a kapacitu pojistného trhu.
4. (a) Jakýkoli dodatek přijatý v souladu s odstavcem 2 tohoto článku oznámí generální ředitel MAAE všem smluvním stranám za účelem přijetí. Dodatek bude považován za přijatý po skončení období 18 měsíců poté, co byl oznámen, pokud během tohoto období nejméně jedna třetina stran, které byly v době přijetí tohoto dodatku na shromáždění smluvními stranami, generálnímu řediteli MAAE sdělí, že dodatek přijímají. Dodatek, přijatý v souladu s tímto odstavcem, nabude platnosti za 12 měsíců po jeho přijetí pro ty smluvní strany, které ho přijaly.
- (b) Jestliže v období 18 měsíců od data oznámení za účelem přijetí nebyl dodatek přijat v souladu s pododstavcem a), bude dodatek pokládán za odmítnutý.
5. Pro každou smluvní stranu přijímající dodatek poté, co byl přijat, ale nenabyl platnosti, nebo po nabytí jeho platnosti v souladu s odstavcem 4 tohoto článku, dodatek nabude platnosti 12 měsíců po jeho přijetí touto smluvní stranou.
6. Stát, který se stane stranou této úmluvy po nabytí platnosti nějakého dodatku v souladu s odstavcem 4 tohoto článku, bude, pokud nedojde k vyjádření jiného úmyslu tímto státem:
- a) považován za stranu této takto doplněné úmluvy, a
- b) považován za stranu nedoplněné úmluvy ve vztahu k jakémukoli smluvnímu státu, který není tímto doplňkem vázán.“

Článek 8

Článek VI Vídeňské úmluvy 1963 je upraven následovně:

1) Odstavec 1 je nahrazen následujícím textem:

„1. (a) Práva na náhradu škody podle této úmluvy zaniknou, pokud není žaloba podána do:

(i) třiceti let od data jaderné události, pokud jde o usmrcení nebo osobní zranění;

(ii) deseti let od data jaderné události, pokud jde o jinou škodu.

(b) Je-li však odpovědnost provozovatele podle práva státu zařízení kryta pojištěním nebo jinou finanční zárukou včetně státních prostředků na dobu delší, právo příslušného soudu může stanovit, že práva na získání náhrady škody od provozovatele zaniknou pouze až po takovémto delším období, které nebude delší, než období, po němž je jeho odpovědnost takto kryta dle práva státu zařízení.

(c) Žaloby o náhradu za usmrcení a osobní zranění, nebo na základě rozšíření podle pododstavce b) tohoto článku, pokud jde o jinou jadernou škodu, které jsou podány po uplynutí deseti let od data jaderné události, se v žádném případě nedotknou práv na náhradu škody dle této úmluvy kterékoli osoby, která podala žalobu na provozovatele před uplynutím této lhůty.“

2) Odstavec 2 se vypouští.

3) Odstavec 3 je nahrazen následujícím textem:

„3. Práva na náhradu podle této úmluvy budou podléhat promlčení nebo zániku, jak je stanoveno právem příslušného soudu, jestliže žaloba není podána do tří let od data, kdy se osoba, která utrpěla škodu, dozvěděla nebo se logicky mohla dozvědět o škodě a o provozovateli odpovědném za škodu za předpokladu, že lhůty stanovené na základě pododstavců a) a b) odstavce 1 tohoto článku nebudou překročeny.“

Článek 9

Článek VII je doplněn následovně:

- 1) V odstavci 1 jsou přidány na konci odstavce dvě následující věty a takto doplněný odstavec se stává pododstavcem a) tohoto odstavce:

„Tam, kde je odpovědnost provozovatele neomezená, může stát zařízení stanovit limit finanční záruky odpovědného provozovatele za předpokladu, že takovýto limit není nižší než 300 milionů ZPČ. Stát zařízení zajistí uspokojení nároků na náhradu jaderné škody, které byly přiznány vůči provozovateli v tom rozsahu, v jakém výnos z finanční záruky nestačí na uspokojení takovýchto nároků, avšak které nepřesáhnou částku finanční záruky, která má být poskytnuta podle tohoto odstavce.“

- 2) K odstavci 1 je přidán následující nový pododstavec b):

„(b) Nehledě na pododstavec a) tohoto odstavce stát zařízení, kde je odpovědnost provozovatele neomezená, s ohledem na povahu jaderného zařízení nebo zahrnutých jaderných látek a na pravděpodobné důsledky události jimi způsobené, může stanovit nižší částku odpovědnosti provozovatele, za předpokladu, že za žádných okolností nebude takto stanovená částka nižší než 5 milionů ZPČ a za předpokladu, že stát zajistí vyplacení nároků na odškodnění za jadernou škodu, které byly stanoveny proti provozovateli, poskytnutím nezbytných prostředků v tom rozsahu, v jakém výnos z pojištění nebo jiné finanční záruky nestačí na uspokojení takovýchto nároků a až do limitu stanoveného podle pododstavce a) tohoto odstavce.“

- 3) V odstavci 3 jsou po slovech „tohoto článku“ vložena slova „nebo pododstavců b) a c) odstavce 1 článku V“.

Článek 10

Článek VIII Vídeňské úmluvy 1963 je upraven následovně:

- 1) Text článku VIII se stává odstavcem 1 tohoto článku.

- 2) Je vložen následující nový odstavec 2:

„2. S přihlédnutím k aplikaci pravidla pododstavce c) odstavce 1 článku VI, když co se týká nároků uplatňovaných vůči provozovateli, škoda, která má být podle této úmluvy odškodněna, převyšší, nebo je pravděpodobně, že převyšší, maximální částku, danou k dispozici podle odstavce 1 článku V, přednost při rozdělování náhrady bude dána nárokům týkajícím se usmrcení nebo osobního zranění.“

Článek 11

V článku X Vídeňské úmluvy 1963 je přidána následující nová věta na konci tohoto článku:

„Právo postihu stanovené podle tohoto článku může být rozšířeno tak, aby ho mohl využít také stát zařízení, pokud poskytl veřejné prostředky podle této úmluvy.“

Článek 12

Článek XI Vídeňské úmluvy 1963 je upraven následovně:

- 1) Vkládá se následující odstavec 1a:

„1a. Kde jaderná událost vznikne v oblasti výlučné ekonomické zóny smluvní strany nebo, nebyla-li takováto zóna stanovena v oblasti nepřekračující hranice výlučné ekonomické zóny, jestliže byla stanovena, soudní pravomoc projednávat žaloby, týkající se jaderných škod z této jaderné události, budou mít pro účely této úmluvy pouze soudy této strany. Předchozí věta bude platit, jestliže tato smluvní strana uvědomila depozitáře o této oblasti před jadernou událostí. Nic v tomto odstavci nebude interpretováno tak, že by to dovolovalo výkon soudní pravomoci způsobem, který je v rozporu s mezinárodním mořským právem, včetně Úmluvy OSN o mořském právu.“

2) Odstavec 2 je nahrazen následujícím textem:

„2. Kde jaderná událost nevznikne ne území žádné smluvní strany nebo v oblasti, o níž bylo podáno oznámení podle odstavce 1a, nebo kde místo jaderné události nelze s určitostí, soudní pravomoc projednávat takovéto žaloby budou mít pouze soudy státu zařízení odpovědného provozovatele.“

3) V odstavci 3 první řádce a v pododstavci b) po číslici „1“ se vkládá „1a“.

4) Vkládá se nový následující odstavec 4:

„4. Smluvní strana, jejíž soudy mají soudní pravomoc, zajistí, aby soudní pravomoc pro kteroukoli jednotlivou jadernou událost měl pouze jeden z jejích soudů.“

Článek 13

Po článku XI se vloží následující nový článek XI A:

„Článek XI A

Smluvní strana, jejíž soudy mají soudní pravomoc, zajistí, aby pokud jde o žaloby o náhradu za jaderné škody:

- a) kterýkoli stát mohl podat žalobu v zastoupení osob, které utrpěly jadernou škodu, které jsou státními příslušníky tohoto státu nebo mají trvalé bydliště nebo místo pobytu na jeho území, a které k tomu svolily; a
- b) kterákoli osoba mohla podat žalobu, aby si vymohla práva podle této úmluvy, získaná převzetím nebo postoupením.“

Článek 14

Text článku XII Vídeňské úmluvy 1963 je nahrazen následujícím textem:

„Článek XII

1. Soudní rozhodnutí, které již nepodléhá obvyklým formám přezkoumání, vynesené soudem smluvní strany majícím soudní pravomoc, bude uznáno s výjimkou případů:

- a) když bylo soudní rozhodnutí získáno podvodem;
- b) když straně, proti níž bylo soudní rozhodnutí vyneseno, nebyla dána spravedlivá příležitost přednést svůj případ, nebo
- c) když je soudní rozhodnutí v rozporu s veřejným pořádkem smluvní strany, na jejímž území se o uznání žádá, nebo není v souladu se základními normami spravedlnosti.

2. Soudní rozhodnutí, které je uznáno podle odstavce 1 tohoto článku, bude po předložení k výkonu v souladu s formalitami vyžadovanými právem té smluvní strany, kde s o výkon žádá, vykonatelné, jako by to bylo rozhodnutí soudu této smluvní strany. Základ nároku, o němž bylo rozhodnutí vydáno, nebude podléhat dalšímu řízení.“

Článek 15

Článek XIII Vídeňské úmluvy 1963 se doplní následovně:

1) Text článku XIII se stává odstavcem 1 tohoto článku:

2) Vložen je následující nový odstavec 2:

„2. Bez ohledu na odstavec 1 tohoto článku, pokud náhrada za jadernou škodu převyšuje 150 milionů ZPČ, právní řád státu zařízení se může odchýlit od ustanovení této úmluvy, co se týká jaderné škody utrpěné na území nebo v mořské zóně vytvořené v souladu s mezinárodním mořským právem jiným státem, která má v době události jaderné zařízení na takovémto území, pokud neposkytuje reciproční náhrady v ekvivalentní částce.“

Článek 16

Text článku XVIII Vídeňské úmluvy 1963 se nahrazuje následujícím textem:

„Tato úmluva se nedotkne práv a povinností smluvní strany podle obecných pravidel mezinárodního práva veřejného.“

Článek 17

Za článek XX Vídeňské úmluvy 1963 se vkládá následující nový článek XX A:

„Článek XX A

1. V případě sporu mezi smluvními stranami, týkajícího se výkladu či použití této úmluvy, budou strany zúčastněné na sporu spolu konzultovat s úmyslem urovnat spor jednáním nebo jakýmkoli dalšími smířčím prostředky pro urovnávání sporů, které jsou pro ně přijatelné.

2. Jestliže spor tohoto druhu, o němž se hovoří v odstavci 1 tohoto článku, nemůže být urovnán do šesti měsíců od žádosti o konzultaci podle odstavce 1 tohoto článku, bude na žádost kteréhokoli účastníka takového sporu postoupen rozhodčímu řízení nebo předán Mezinárodnímu soudnímu dvoru k rozhodnutí. Tam, kde je spor postoupen rozhodčímu řízení, a jestliže do šesti měsíců od data podání žádosti se strany nemohou dohodnout o organizaci rozhodčího řízení, jedna ze stran může požádat prezidenta Mezinárodního soudního dvora nebo generálního tajemníka OSN, aby určil jednoho nebo více rozhodců. V případě konfliktních žádostí stran sporu bude mít žádost na generálního tajemníka OSN přednost.

3. Při ratifikaci, přijetí, schválení této úmluvy nebo při přistoupení k ní může stát prohlásit, že se necítí být vázán prvním nebo druhým postupem pro urovnání sporu nebo ani jedním z postupů stanovených v odstavci 2 tohoto článku. Ostatní smluvní strany nebudou vázány postupem pro urovnávání sporů, stanoveným v odstavci 2 tohoto článku, co se týká smluvní strany, pro níž takovéto prohlášení nabylo účinnosti.

4. Smluvní strana, která učinila prohlášení v souladu s odstavcem 3 tohoto článku, ho může kdykoli odvolat oznámením depozitáři.“

Článek 18

1. Články XX až XXV odstavce 2, 3 a odstavec „1“ článku XXVI, články XXVII a XXIX Vídeňské úmluvy 1963 se vypouštějí.

2. Vídeňská úmluva 1963 a tento Protokol budou mezi stranami tohoto Protokolu chápány společně a vykládány jako jediný text, na který může být odkazováno jako na Vídeňskou úmluvu o občanskoprávní odpovědnosti za jaderné škody 1997.

Článek 19

1. Stát, který je stranou tohoto Protokolu, ale není stranou Vídeňské úmluvy 1963, bude vázán ustanoveními této úmluvy ve znění tohoto Protokolu ve vztahu k jeho ostatním smluvním státům, a pokud tímto státem není vyjádřen jiný úmysl v době uložení příslušné listiny, o níž se hovoří v článku 20, bude vázán ustanoveními Vídeňské úmluvy 1963 ve vztahu k státům, které jsou pouze jejími stranami.

2. Nic v tomto Protokolu nebude mít vliv na závazky státu, který je současně stranou jak Vídeňské úmluvy 1963, tak tohoto Protokolu, ve vztahu ke státu, který je stranou Vídeňské úmluvy 1963, ale není stranou tohoto Protokolu.

Článek 20

1. Tento Protokol bude otevřen k podpisu všem státům v ústředí Mezinárodní agentury pro atomovou energii ve Vídni od 29. září 1997 až do doby nabytí jeho platnosti.

2. Tento protokol podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení státy, které ho podepsaly.

3. Po nabytí platnosti může kterýkoli stát, který jej nepodepsal, k Protokolu přistoupit.

4. Listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přistoupení budou uloženy u generálního ředitele Mezinárodní agentury pro atomovou energii, který bude deponitářem tohoto Protokolu.

Článek 21

1. Tento protokol nabývá platnost tři měsíce po datu uložení páté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu.
2. Pro každý stát ratifikující, přijímající, schvalující tento protokol nebo přistupující k tomuto Protokolu po uložení páté listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu nabývá tento Protokol platnost tři měsíce po datu uložení příslušné listiny tímto státem.

Článek 22

1. Kterákoli smluvní strana může tento Protokol vypovědět písemným oznámením deponitáři.
2. Odstoupení nabude platnost rok po datu, k němuž obdrží deponitář oznámení o odstoupení.
3. Pokud jde o strany tohoto Protokolu, odstoupení kterékoli z nich od Vídeňské úmluvy 1963 v souladu s jejím článkem XXVI nebude považováno v žádném případě za odstoupení od Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem.
4. Bez ohledu na odstoupení od tohoto Protokolu smluvní stranou podle tohoto článku budou ustanovení tohoto Protokolu i nadále platit pro jakoukoli jadernou škodu, způsobenou jadernou událostí, vzniklou do doby, než odstoupení nabude platnosti.

Článek 23

Depozitář okamžitě uvědomí smluvní státy a všechny další státy o:

- a) každém podpisu tohoto Protokolu;
- b) každém uložení listiny o ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu;
- c) vstupu tohoto Protokolu v platnost;
- d) jakémkoli oznámení, obdrženém podle odstavce 1a článku XI;
- e) žádostech pro svolání revizní konference podle článku XXVI Vídeňské úmluvy 1963 a pro shromáždění smluvních stran podle článku V D Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem;
- f) oznámeních o odstoupeních, obdržených podle článku 22 a dalších případných oznámeních týkajících se tohoto Protokolu.

Článek 24

1. Originál tohoto Protokolu, jehož arabské, čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění má stejnou platnost, bude uložen u deponitáře.
2. Mezinárodní agentura pro atomovou energii vytvoří konsolidovaný text Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem v arabském, čínském, anglickém, francouzském, ruském a španělském jazyce, který je uveden v příloze k tomuto Protokolu.
3. Depozitář zašle všem státům ověřené autentické kopie tohoto Protokolu a konsolidovaný text Vídeňské úmluvy 1963 doplněné tímto Protokolem.

NA DŮKAZ ČEHOŽ níže podepsaní, jsouce k tomu řádně zmocněni, tento protokol podepsali.

Ve Vídni dne dvanáctého září tisíc devět set devadesát sedm.
